

Arrest

nr. 269 096 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28 - 30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij was in het bezit van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van onbepaalde duur (B-kaart), geldig van 6 maart 2017 tot 6 maart 2022.

Uit haar paspoort blijkt dat deze een uitreisstempel van 7 november 2019 heeft en een inreisstempel naar België van 23 september 2021, zodat de verzoekende partij België en het Europees grondgebied meer dan 12 maanden heeft verlaten.

Op 23 september 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsdocument van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Niet uitoefenen van het recht op terugkeer binnen de wettelijk bepaalde termijnen. Intrekking van de verblijfstitel.

Geachte

U komt naar België terug op basis van

- ☐ *De Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer [.....], geldig van [...] tot [...].*
- ☒ *Een Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur/B-kaart met nummer (...) geldig van 06.03.2017 tot 06.03.2022.*
- ☐ *Een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie/F-kaart met nummer [...] geldig van [...] tot [...].*
- ☐ *Een document ter staving van duurzaam verblijf/E+ kaart met nummer [.....] geldig van [.....] tot [.....].*
- ☐ *Een Duurzame Verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/F+ kaart met nummer [...] geldig van [...] tot [...].*
- ☐ *Een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene/D-kaart met nummer [.....] geldig van [...] tot [.....].*

Uit de uitreisstempel dd. 07.11.2019 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

☒ *Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan*

X 1 jaar

☐ *2 jaar*

☐ *6 jaar*

☒ *Grondgebied van de Europese Unie verlaten heeft sinds meer dan*

X 12 maanden.

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk. Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om

het land te verlaten en er terug te keren.” Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij maakt een administratief dossier over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), maar legt geen nota met opmerkingen neer.

2.2. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift het gebruik van de Franse taal tijdens de terechtzitting. Tijdens de terechtzitting gebruikt de advocaat van verzoekende partij evenwel de Nederlandse taal. De advocaat doet afstand van haar vraag de Franse taal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van overmacht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “loyaliteitsprincipe”, van het *fair play*-beginsel, van *audi alterem partem*, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse constate que la requérante s'est absentée plus d'un an du territoire belge de sorte qu'en application de l'article 35 de l'AR du 08.10.1981, son titre de séjour a perdu sa validité et doit être retiré ;

La partie adverse relève par ailleurs que « Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze “vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.” », sous-entendant que la requérant ne peut bénéficier de ce droit de retour nonobstant une absence de plus d'un an, ne réunissant pas la condition d'avoir averti son administration communale de son départ et de son intention de revenir ;

Alors que,

Première branche

Lorsqu'elle a été entendue par la police préalablement à l'adoption de la décision entreprise, la requérante a fait valoir des circonstances spécifiques, indépendantes de sa volonté, qui l'ont empêchée de rentrer en Belgique endéans le délai d'un an à compter de la date de son départ ; Quoique le rapport établi par la police et contenu au dossier administratif ne contienne qu'un résumé - non signé par la requérante - de ces déclarations (lesquelles ne sont pas retranscrites in extenso), il y est clairement question de la crise sanitaire liée au virus Covid-19, en raison de laquelle elle aurait été contrainte de demeurer au Maroc davantage que le temps qu'elle avait initialement prévu d'y passer ;

La motivation de la décision entreprise ne contient, pourtant, pas la moindre allusion à ces explications, de sorte qu'on ignore même si la partie adverse en avait connaissance à l'heure d'adopter la décision entreprise ;

Les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les devoirs de prudence et de minutie imposent qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

La motivation de la décision entreprise ne permet pas de savoir s'il a été dûment tenu compte des explications avancées par la requérante, puisqu'il n'y est réservé aucun égard ;

La partie adverse rétorquera peut-être que la requérante n'a pas intérêt à cette branche du moyen dès lors qu'elle ne réunit manifestement pas les conditions de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 suivant lequel un ressortissant étranger qui démontre avoir été, pour des circonstances indépendantes de sa volonté, empêché de revenir en Belgique dans l'année suivant la date de son départ, peut être autorisé à y revenir (conditions parmi lesquelles celle d'avoir prévenu l'administration communale de ce départ et de son intention de revenir) ;

Il échet à cet égard de constater que :

- d'une part, il s'agirait là d'une motivation a posteriori puisque la possibilité, prévue à l'article 40 de l'AR du 08.10.1981, de faire valoir de telles circonstances indépendantes de la volonté de l'étranger concerné, n'est pas même évoquée par la partie adverse aux termes de la décision entreprise (seule a été examinée l'hypothèse d'un retour tardif prévue à l'article 39, §3 de cet arrêté royal) ;

- d'autre part, la notion de force majeure est un principe général de droit qui est applicable même hors le cadre de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ; le Conseil d'Etat a ainsi considéré que « la force majeure est érigée en principe général de droit par la jurisprudence pour justifier, même en l'absence d'une clause exonératoire expresse, le non-respect d'une règle et éviter la sanction prévue par celle-ci » ; la partie adverse se devait donc, en tout état de cause (c'est-à-dire même s'il devait être admis que les conditions de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ne sont pas réunies dans le chef de la partie requérante), d'examiner si, compte tenu des explications avancées par la requérante, celle-ci se trouvait dans une situation l'ayant empêchée de respecter le prescrit légal relatif à la durée autorisée de son absence, justifiant qu'il ne soit pas procédé au retrait de son titre de séjour ;

La décision entreprise viole l'obligation de motivation matérielle et formelle des actes administratifs, combinée au principe général de droit de la force majeure et aux principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les devoirs de prudence et de minutie ;

Deuxième branche

Il ressort du dossier administratif que la requérante aurait été entendue par la police ; ses déclarations ont été résumées comme suit :

“ Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

- Betrokkene bevestigt op 07/11/2019 afgereisd te zijn naar Marokko. Zij keert nu pas terug omdat zij, volgens haar, tot nu toe niet instaat was terug te komen ingevolge de COVID-pandemie.*
- Zij wenst terug te keren naar haar adres in België. Haar dochter komt haar ophalen (B. K. T., telnr. 0476/(...))*
- Zij heeft geen aangifte van haar lange afwezigheid gedaan bij de gemeente. Dit in tegenstelling tot een vorige afwezigheid in 2017 (zie bijlage, attest gemeente)”*

Ces explications, somme toute sommaires, ont été recueillies dans un contexte tout à fait particulier : interpellée à son arrivée à l'aéroport, la requérante se trouvait – situation à laquelle elle est peu habituée – auditionnée par la police, sans assistance d'un interprète (le rapport précité fait mention de la présence d'un inspecteur de police maîtrisant l'arabe) ; l'on ignore par ailleurs si cette audition s'est faite dans des conditions adaptées à son âge (86 ans) et à son état de santé (le dossier administratif contient un rapport médical daté de 2015 et qui, déjà faisant état d'une situation médicale très dégradée) ; enfin,

la requérante n'était en possession d'aucun document susceptible d'accréditer ses explications, et sans possibilité de se les procurer;

Dans ces circonstances et au vu de la gravité des conséquences attachées à la décision entreprise, c'est en violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de loyauté, de prudence et de minutie ainsi que du principe de fair-play et du droit d'être entendu que la partie adverse a, sur le champ, décidé de considérer que le titre de séjour de la requérante avait perdu sa validité et, en conséquence, de procéder à son retrait ;

Si elle avait adopté l'attitude prudente, raisonnable et loyale qui doit être la sienne et si elle avait agi dans le respect du droit d'être entendu, la partie adverse aurait, plutôt que de procéder au retrait immédiat du titre de séjour de la requérante, informé la requérante de ce qu'elle envisageait de ce faire et lui aurait laissé un délai déterminé pour apporter tout élément de nature à justifier qu'une telle décision ne soit pas adoptée ; cette obligation est, du reste, également prévue à l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (l'on est bien dans l'hypothèse d'un « retrait de séjour » au sens de cette disposition);

Si la partie adverse avait agi de la sorte, la requérante aurait alors pu faire valoir des informations plus complètes, précises et documentées, de nature à emporter une décision différentes ; elle aurait ainsi exposé que si elle fut empêchée de rentrer en Belgique endéans le délai d'un an prévu par la loi, c'est d'abord en raison de l'interdiction de tout déplacement jugé non essentiel entre le Maroc et la Belgique, suite à l'éclatement de la crise sanitaire en mars 2020, mais également de difficultés de santé qu'elle a rencontrées sur place (dont une phobie à la contamination au Covid-19) l'empêchant de voyager, ce dont atteste le certificat médical joint en pièce 2 ;

La décision entreprise viole les principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de loyauté, de prudence et de minutie, le principe de fair-play et le droit d'être entendu, ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Troisième branche

La requérante peut immanquablement se prévaloir d'éléments de vie privée et familiale en Belgique ;

Ainsi ressort-il du dossier administratif qu'elle y séjourne depuis 2002, y ayant rejoint sa fille belge vis-à-vis de laquelle elle pouvait se prévaloir d'une relation de dépendance (elle fut admise au séjour en qualité d'ascendante à charge de Belge), et qu'elle n'a jamais dépendu des pouvoirs publics ;

Le registre national, dont un extrait est contenu au dossier administratif, confirme qu'elle a, depuis son arrivée, en Belgique, toujours résidé au domicile de sa fille (où elle était encore inscrite au jour de la décision entreprise – pièce 3) ;

Il ressort également du dossier administratif que la requérante, qui est âgée de 86 ans, souffre de problèmes de santé ;

Il n'est, par ailleurs, pas contestable que la décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie privée et familiale développée en Belgique, et dont le respect est garanti par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE ainsi que par l'article 8 de la CEDH ; en effet, la requérante se trouve aujourd'hui sans titre de séjour en Belgique, où elle n'a plus le droit de résider légalement et, par ailleurs, en vertu de la décision entreprise, elle a perdu tous les acquis liés à la possession, depuis près de 20 ans, d'un titre de séjour en Belgique (notamment en termes d'accession à l'établissement, au statut de ressortissant de longue durée ainsi que d'acquisition de la nationalité belge) ;

Votre Conseil rappelle de façon constante que dans le cadre de l'examen de la justification de l'ingérence dans la vie privée au regard des objectifs légitimes éventuellement poursuivis, tel que prévu aux dispositions précitées de la Charte et de la CEDH, « il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. » (voyez par exemple CCE, arrêt n°59.982 du 19.04.2011) ;

En l'espèce, la décision entreprise, qui est motivée de façon parfaitement stéréotypée, ne comporte aucune indication permettant de s'assurer que dans le cadre de l'adoption de cette décision, la partie

adverse a eu le souci de ménager ce juste équilibre entre, d'une part, les intérêts de l'Etat à procéder au retrait du titre de séjour de la requérante et, d'autre part, ceux de l'intéressée ;

La décision n'est pas valablement motivée et est prise en violation de l'article 7 de la Charte et 8 de la CEDH ;

Ainsi jugé par Votre Conseil dans une cause similaire ;

" (...)

De verzoekende partij heeft haar gezinsleven in België aannemelijk gemaakt.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van de gemachtigde naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Hoewel de gemachtigde kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij, blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan hij kennis had.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68). (...)" (RvV, arrest nr. 257 398 du 29.06.2021)

6. Expose des faits de nature à établir que l'exécution immédiate des actes attaqués risque de causer à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable

En vertu de la décision entreprise, la requérante se retrouve sans titre de séjour et donc en séjour irrégulier en Belgique ; cette situation est constitutive d'une ingérence manifeste dans la vie privée de la requérante, dont le droit au respect est garanti par l'article 8 de la CEDH et par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE ;

Cette ingérence injustifiée constitue un préjudice grave et difficilement réparable ; "

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt niet genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 15bis en 19, § 1, van de Vreemdelingenwet. Evenwel verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42quinquies, § 7, van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat dat de verzoekende partij haar recht op terugkeer verliest door een afwezigheid van meer dan twee opvolgende jaren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet duidelijk waarom deze bepaling van toepassing zou zijn, nu erin bepaald wordt:

"Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk"

Enerzijds wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij de status van langdurig ingezetene had, maar wordt aangekruist: *“een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbepaalde duur/B-kaart met (...)”*, geldig tot 6 maart 2022, en dat de verzoekende partij één jaar afwezig was en anderzijds neemt de bestreden beslissing de bepalingen omtrent de afwezigheid van één jaar in acht.

Anderzijds maakt de bestreden beslissing toepassing van bepalingen die slaan op een afwezigheid van meer dan twee jaar.

Uit het administratief dossier blijkt niet of de verzoekende partij al dan niet de status van langdurig ingezetenen heeft, of gevraagd heeft. De Raad kan dit slechts afleiden uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekende partij sedert 2002 legaal in het Rijk verbleef en dat op 2 maart 2017 aan haar een verblijf van onbepaalde duur werd verleend.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 7 november 2019 het land verliet en op 29 september 2021 naar België terugkeerde. Uit de stempels op haar paspoort en uit haar aankomstverklaring van 29 september 2021 blijkt dit. Deze periode bevat geen twee jaar.

Integendeel met sommige bewoordingen van de bestreden beslissing is de verzoekende partij geen twee jaar afwezig geweest in België.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij inderdaad beschikte over een inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 6 maart 2022. De verzoekende partij heeft, in tegenstelling met eerdere afwezigheden, geen aangifte gedaan van haar vertrek uit België op 7 november 2019 bij de gemeente. Zo werd eerder in het verleden een bijlage 18 (attest van vertrek) aan de verzoekende partij afgeleverd op 15 maart 2017.

De verzoekende partij beschikt over een blanco strafregister.

Door te verwijzen naar artikel 42^{quinq}uies, §7 in de bestreden beslissing, blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij de status van langdurig ingezetene heeft en suggereert dat zij haar recht op terugkeer verliest omdat de verzoekende partij meer dan twee jaar afwezig was in het Rijk en de verzoekende partij evenmin heeft voldaan aan de verplichting van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 42^{quinq}uies van de Vreemdelingenwet bepaalt in §7:

“§ 7.

Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk”

De verzoekende partij heeft België niet verlaten gedurende twee jaar. Het spreekt voor zich dat deze bepaling voorrang heeft op de bepalingen, vermeld in een koninklijk besluit, zoals het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij voert de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van haar hoorrecht aan.

Zij verwijt de bestreden beslissing dat geen rekening is gehouden met haar verklaringen en enkel een samenvatting voorhanden is in het dossier. De Raad stelt vast dat inderdaad slechts zeer kort de verklaringen van de verzoekende partij, weergegeven in een samenvatting in het administratief dossier, voorhanden zijn. Andere documenten zijn er niet. Haar verklaringen zijn niet *in extenso* weergegeven. De verzoekende partij werd evenmin gehoord aangaande redenen van verzet tegen dergelijke maatregel die in het geval van de verzoekende partij, geboren *anno* 1935, verblijvend bij haar kind van Belgische nationaliteit sedert 2002, behoorlijk zwaar is.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM werd onderzocht. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dit niet. Nochtans wist de verwerende partij dat de

verzoekende partij al sedert 2002 legaal bij haar Belgische dochter in België verblijft. De verzoekende partij houdt ook voor dat haar ziekte haar weerhiel binnen het jaar terug te keren. Anno 2017 was zij al 82 jaar zodat zij dit jaar de leeftijd van 87 bereikt. Uit het administratief dossier blijkt dat zij aan kanker lijdt of heeft geleden. Zij was steeds inwonend bij haar dochter. Over deze gegevens heeft zij niet de kans gekregen uit te weiden. Het gehoor dat de verzoekende partij onderging, gebeurde in de luchthaven te Zaventem, zonder tolk, met dien te verstande dat een inspecteur blijkbaar de Arabische taal hanteerde. De verzoekende partij werd niet uitgenodigd haar standpunt later toe te lichten, terwijl in dit geval uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verzoekende partij al sedert 2002 bij haar dochter inwoont en haar leeftijd thans 86-87 jaar is, en op het ogenblik van haar vertrek nog geen sprake was van COVID. Ook naar haar gezondheid werd niet nader gevraagd of ten minste blijkt dit niet uit het administratief dossier. De bestreden beslissing is genomen nog dezelfde dag van het gehoor bij de luchthavenpolitie. Zij heeft niet de gelegenheid gehad bewijsstukken naar voor te brengen.

In dit geval maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar hoorrecht is geschonden. De verzoekende partij heeft evenmin de kans gekregen haar verklaringen te ondersteunen met stukken, zoals bijvoorbeeld de precieze data van verbod tot reizen uit Marokko door de coronacrisis en haar eventuele ziekte, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij al eerder gezondheidsproblemen kende. Zeker in het licht van artikel 8 van het EVRM faalt de onderzoeksplicht van de verwerende partij.

In de hierboven beschreven mate maakt de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht, in samenlezing met artikel 8 van het EVRM, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3. Deze vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN